

skab var; men det kan der jo ogsaa tales om i et Udvalg.

I § 38 findes der en Bestemmelse om, at Agenterne skal legitimere sig. Denne Bestemmelse tror jeg rigtignok er upraktisk, ja i Virkeligheden praktisk ganske uigennemførlig. Hvis det er et Selskab med kun faa Agenter, kan det nok gaa; men man tænke sig, hvad det vil betyde, naar et Selskab har op til 1000 Agenter — det har et Selskab, jeg kender. — Man tænke sig blot, at de gaar over til andre Selskaber, saa at nogle kan gaa rundt med 5—6 forskellige Fuldmagter fra forskellige Selskaber, thi man faar aldrig saadanne Fuldmagter tilbage. Man kan være vis paa, at selv om Misbrug af Fuldmagter er strafbar, vil det føre til de forfærdeligste Forviklinger, og det vil medføre et saadant Arbejde paa Selskabets Kontor, at det ikke vil svare til den Nytte, man faar deraf, og det vil ikke forhindre Misbrug.

Maa jeg til sidst omtale Bestemmelsen i § 39 om Statsanstalten. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen) i, at Statsanstalten maa vi paa ingen Maade gøre Angreb paa, men jeg finder, at den Bestemmelse, som er sat ind oppe i Landstinget, maaske burde udvides en lille Smule. Man skal vel huske paa, at Statsanstalten har Pligten, og dersom man gaar hen og giver alle de private Livsforsikrings-selskaber Ret uden Pligt, vilde det meget let føre til, at Statsanstalten kun fik alle de daarlige Liv, og det er ikke rigtigt. Nej, vi skal være retfærdige. Jeg kunde ønske det udvidet til, at de fik den almindelige Karenstid, 2 Aar, thi vi er slet ikke ivrige for at faa Embedsmændene, men vi er ivrige for, at hvis en Mand i god Tro har tegnet Livsforsikring i et privat Selskab, maa det ikke ske, at han et Aar eller to efter, skønt han ikke har Raad til det, tvinges til at kvittere denne Livsforsikring og tegne en ny. Derfor mener jeg, at vi maa have denne Bestemmelse, men jeg er tilbøjelig til at udvide den lidt.

Endelig synes jeg, at der i Loven burde være en Revisionsbestemmelse, ligesom der var i den gamle Lov. Man maa regne med, at det kan blive nødvendigt at gaa Bestemmelserne efter, naar der er høstet nye Erfaringer.

Maa jeg til sidst for min Part sige Ministeriet og Forsikringsraadet Tak for den gode Villie, som dette Lovforslag er Udtryk for. Det viser, at det for dem

gælder om, at Forsikrings-sagen maa vinde saa stor Udbredelse som muligt. Disse øverste Myndigheder ønsker aabenbart det Grundlag, der blev lagt ved den gamle Lov, udviklet saa meget som muligt. Det vil saa, naar vi i nogle Aar har levet under de nye Former, vise sig, om det vedblivende er muligt at drive Livsforsikring, som vi gør det, ved privat Initiativ. Det er jo muligt, at det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen) har Ret i, at det maaske vil vise sig, at det paa Grund af Forholdene Selskaberne imellem kan være rigtigt og blive nødvendigt at gaa over til Statsdrift.

Ellinger: Jeg er ikke saa lykkelig som et Par ærede foregaaende Talere at staa i Forbindelse med et Forsikrings-selskab. Jeg maa ogsaa antage, at det gælder for den sidste ærede Talers Vedkommende, thi han sagde gentagne Gange „vi“. Det giver mig naturligvis i Diskussionen et betydeligt Minus overfor disse sagkyndige Talere. Paa den anden Side er det og vil det altid være et Plus at have den fuldstændige Uinteressethed. Det er jo en meget vanskelig Sag at debattere dette Spørgsmaal, og Lovforslaget maa nødvendigvis betjene sig af en Tekst, om hvilken man just ikke kan sige, at den er Fornøjelselæsning. Det ærede Medlem fra Roskilde (Jerichow) sagde forleden Dag, at naar det kom til Stykket, er alle de, for hvis Skyld Loven er skrevet, Lægsfolk, og det turde være ønskeligt, at ogsaa de forstod Lovens Regler. Men det tror jeg er et Ideal, som ikke vil blive naaet, naar der er Tale om en saadan Forsikringslov.

Der kan ikke være Tvivl om, at Statskontrollen med de private Selskaber i mægtig Grad har bidraget til den betydelige Udvikling af Livsforsikringsvirksomheden i de senere Aar. Naar der nu er lægges saa betydelige Beløb fra Befolkningens Side aarligt til denne Forsikringsvirksomhed, maa Selskaberne ganske naturligt finde sig i at give noget Afkald paa deres Ønsker om fuldstændig Næringsfrihed, thi det maa sikres, at Næringen drives paa en saadan Maade, at den er uangribelig. Et andet Moment, som har bidraget til den stærke Udvikling af Livsforsikringsvirksomheden, berørte det ærede Medlem, som nylig talte, i Slutningen af sin Tale, og det er den hidsige Konkurrence, som finder Sted indenfor denne Branche mere end maaske noget andet Sted. I den deltager jo mange Selskaber